

Helt nya och lustiga Kärleks.

S i f o r,

Den Första:

Svar en håller sitt för bäst &c. **IS**

Den Andra:

Uck älskad män far wäl, haf
tack för alla dagar &c.

Den Tredje:

Cupido min tröst, &c.

Är en Sjömans afsked, och dess
Gästmörs bittra klagan.

Den Fjerde:

Nu är helt tyst och stilla, &c.

Alla Syra Sjungas under sina egna wackra
och behageliga Melodier.

Gesle, tryckt hos Ernst Peter Sundqwist 1802.

I.

Hvar en håller sitt för bäst, Hvar en älskar sitt, Och jag prisar alldramäst Det som heter mitt, Kejsar'n älskar Cronan, Rungen Spiran sin, Påfwen Huswud-bonan, Försten Råpan sin, Muncken godt glas win.

2. Adlen Änör talar om, Prästen om sitt Bok, Borgaren om Rikedom, Bonden om sitt Of, Knechten om Musqwetten, Rottar'n om sin Häst, Älferman om Breten, Fogden om sin Rätt talar alldramäst.

3. Stekta Bönor Fruen har För sin bästa drick, Änkan har i minnet qwar Förre Mannens skick, Jungfrun Speglen frågar Hur Dormeusen står, Om Cornetten dåger På et krusat Hår Der hon brukan får.

4. Hustrun Mågar hafwa wil, Råknar Gids och Får, Kjår'ngen uti Spisen gill, Wader gjör och spår, Ungmor rör på waggan, Barnet Rallran har, Skepparen på Flaggan Och Compassen rar Denafaste rar.

5. Lärde gå i Cretica Med hwarann om bord, Stads-Man har Politica Hof, Man söta ord, Riddman om Levanten, Modet Skräddaren, Och om Diamanten, Jubileraren Är en språksam wän.

6. Ad-

6. Advocaten har Proceß, Smeden har sin tång, Doblaren sitt Spader äß, Mätaren sin Stång, Skrifwaren sin Fjäder, Smarswaren sin Skrub, Garswaren sitt Läder, Pigan har sin Ruob, Forman och sin Rubb.

7. Spelman har Consonium, Tråtor Domaren, Och sitt Antimonium, Apotekaren; Läkaren de Suka, Hökaren sitt Salt, En Chymist sin Kuka, Bryggaren sitt Malt Bergsman har sitt Salt.

8. Fiskaren sin Krok ger pris, Jägaren sin Jagd, Bagaren sin ugn och Spis Slaktaren sin Hund, Palladis Gallanter, Har Philosophen, Bacchi Stånd, Drabanter Swärma i sin Vin, Mellan Öl och Win.

9. Skolholl uti Träldom går, Djäken Phras har, En Student stor Frihet får, Doctorn större rar, Och en Petit Maître Arlen höder opp, Pudrad, Inngg och släter, Och gjör sig godt hopp, Som en modig topp.

10. En Poet sitt warma Blod Kuhl i Hippocren, Krämarens sin Kryddbod, Fäijar sin och ren, Grufdrängen i Stöten Gräfwet natt och dag, Dalkarlen i Gröten Sinner sitt behag, Och blir intet swag.

11. Förre tidens ährlighet, Prisar gammalt Gold, Unga om sin Kjärlighet, Bruka ingen Gold Bruden af Herr Påder, Brudgum af sin Brud, Sig af Hjertat gläder Med ett frögdsult Ljud, I sin Brude-skud.

12. Hvar

12. Hwar en håller sitt för bäst Mäst det
blifwa wid, Himlen blif och allom näst Och
förändra Guds, Uti hwars Mans Huse, Ut wi
äro ma, Wandra uti Ejuset, Ewigt Nöje så,
Som wi wista på.

Den Andra:

I.

Ack älskad wän far wäl haf tack för alla
dagar, Gud mig för mitt har wäl lef-
wat til ditt behag. Så slutas nu förwist
det wi och wist ej täpft, men i wår förra tid
långt från wår håg war wändt.

2. Ack store Gud förlåt så wäl som jag til-
gisswer det stora brätt nu som at Ungdoms
barn bedrifwer at hjertans löfte rügt emot sin
älskad wän näst Gud är blifwen fjänd och nu
sin hån fränwänt.

3. Dock wet jag dock förwist, du det wäl
minst rår före, din Styfar aldrömäst och in-
gen annan mer och utaf din hela Slägt af
afmund det upidkt et ondt parti upwägt och
mig med blod nedtrygt.

4. De röfwa mig ifrån min wän ifrån min
sida, det stora afmunds hat de längre ej förkga
men HERR Gud min bän du ej förjåkt de
Som dig uti sin nöd af Hjertat willigt be.

5. Min

5. Min hwälssam lycka har, mig gjordt et in-
kränkt öde jag lifna kan mig wid en man som
lag half döder han hade ej lif, ej död, men war
i största nöd af ångslan mycket led och lefde i
stor nöd.

6. När jag i twänne år som en ther setat
sången då kommo wänner nog, Som för mig
ökar Särigen jag sökte wäl ibland at sielf mig
gle tillreds oackadt alt sammans mit hjerta
war förledt.

7. Ja, utaf Fjårlek war jag alt för mycket
tagen at ångslan mig så qwakt så natt som he-
la dagen min Herre Gud som allings skapar
re är försan, tröstefull gjöra kan, både qwinna
och man.

8. Uti sin ungdoms år, är menniskan måst in-
tagen hwad dygd hon då hållt för är bäst det
Gud behagar, hållt hon af honom först all Fjår-
leks dygd intrygt den efter fikar måst förutan
minsta bligd.

9. Ack at jag under gjord nu kunde nedre
wara, så wille alt mit blod som i min ådroc
fara; ack at min ögon nu snart finge slutas til
dock ifte oångslans tröst alt såsom du sielf wil.

10. Så har det gäddt för mig, som det gic
för den Jacob när han i sin är ejent just för
den sköna Rachel då seck han detta swar: man
gör så i wårt land jag ingalunda, den yngst,
för allt bärtgifwa kan.

11. Ack si så går det än uti den onda werl-
den, människor insnärjas måst af afmundsfulla
får

flården som dageligen gå af diefw's oraker
stor, att at den wille se som bor i högden god.

12. Ty han som ögat stort skulle han intet
sebt och öra plantat har skulle han intet hört
jag tror honom därom, som jag och göra
bör wist än mina suckar hör och hjälpen mig
ej sön.

13. Jag önskar at den dag nu snart wille an-
komma, på hwilken Gud mig har lofwat ibland
de fromma, at teckna wißerlig för wist han les-
wer än, det syns war enda dag både morgon
och qväll.

14. Jag slutelig säja må, jag är nögd med
hans wilia som för mig tecknar an, mitt liff
lopps tid för sörja, fast motgång warit stor han
likwäl hjälpa kan, Om jag honom thet tror fast
mig stod mot war man.

Den Tredje:

En Sjömans Afsted.

Cupido min tröst, Du är wäl mitt nöje, Men
fånglar mitt bröst, När jag skal skiljas från
den jag har kär; Att sötaste Lilla Hwad iämmer
det är; Du hafwer mit hjerta i Fädernesland,
Likwäl är det fånglat i hårdaste band.

2. Frögd har du mig fördr, Att ständigt här wisa,
Men jag nu snart dö; Seglen uphigas, Och
winden är god; Jag måste mig skynda, Här ros-
pas

pas om borb; Giffit Pufor, Trumpeter och knal-
lande stert; Farväl min wän lilla, Jag önskar
dig godt.

3. Du sagaste Ros, Jag önskar ej mera, än
ligga dig hos; Fast ödet ej unnar, Men säger
mig nei; Att luftwaste ängel, jag måste från dei,
Se wimplar och flaggor och winden står klar,
Här windas nu Ankar, jag lämnar dig qwar.

4. Att Neptun kär, En asgud, som wäder och
hafwer reger; Du styr nu vår kosa, Att wi hln-
na fort, till Utländska platzer och främmande ort,
Och sedan hemkomma med winster och frögd, Till
min tacksa Blomma, at leswa förnögd.

5. Men om nu så sker, Att lyckan sig gjömmar,
olyckan framter; i bålhor och wågor skal blifwa min
graf, Så haf dock i minne den hjertat dig gaf,
emedan han lesde och lofwa sin tro, un ho-
nom i hjertat en kammar i ro.

6. Dock lider ej är, Att skilwa min tanka, som
hjertat begär; Les wäl, och war nögder till bättre
tid blir; Din goda wälmening i tankar jag sir;
Du läs mina rader, de fråga dig till: Om du är
beständig, och min wara wil.

7. Bedyra wil jag, Att aldrig mitt hjerta från
denna här dag; Skal nånsin förkolna, ell' ändra den
Ed, Som wi med hwarannan ha swurit med sed,
Så länge jag leswer och hjertat sig rör; Gjør
äfwen det samma, tills wi båda dö.

Den Fjerde:
Såstemöens Klagan.

Nu är helt lyst och stilla allt iolk sin hvallo får;
men jag vakar och mår illa, Min lycka mot mig
står; När andra de upvakna, och hafva på sin arm
En skön och täcker make; Men oro gör mig harm.

2. Då börjas först min jämmer min klagan
är mig ny, Melankoli mig grämmer, och gör
mig husvudbrä; Vil jag mitt nöje söka, Och
gör mig husvudbrä; Vil jag mitt nöje söka,
Och ensam roa mig, Men det då praxt förökar
Stor ångstan uti mig.

3. De Blomster, rika ängar och skönsta
Parter grön De sagra Ortesängar, samt
tidsens Liljor skön, Ej kunna mer upväcka i
mig den ringaste fröjd; En är som allt kan
släcka, och göra mig förnögd.

4. Den kan ej längre lefva som en gång
hjerat mist, en Blomma kan ej trivas, när
bruten är dess qvist; en Turturdufva förjer
när hon har maken mist; et ångsligt väsende
börjar utaf stor ångst och brist.

5. Nu väl jag måste lida, tills döden gör
et slut uppå min sorg och qvilda, Jag röner
hvar minut; en är, hwars namn jag döjer,
och icke nämna tör, För hwilfens skull jag
förjer, Tills döden ändring gör.